

SLOVENSKO DUŠNO PASTIRSTVO V AVSTRALIJI

SLOVENSKI MISIJON V SYDNEJU:

p. Darko Žnidaršič, OFM,
311-313 Merrylands Road,
Merrylands NSW 2160

Poštne pošiljke na: PO BOX 280,
Merrylands NSW 2160

(02) 9637 7147 Fax (02) 9682 7692

Email: darko.znidarsic@parracatholic.org;

slomission.sydney@gmail.com

www.glasslovenije.com.au/versko-sydney.htm

SLOVENSKI MISIJON V MELBOURNU:

p. Simon Peter Brelec OFM,

p. David Šrumpf OFM

19 A'Beckett st., Kew VIC, 3101.

(03)9853 7787

Email: p.simonpeter@gmail.com

p.david.ofm@gmail.com;

slomission.melbourne@gmail.com

Poštne pošiljke na PO Box 3200, Kew VIC 3101.

Isti naslov za uredništvo »MISLI«

E-mail: slomission.misli@gmail.com

www.glasslovenije.com.au/versko-melbourne.htm.

SLOVENSKI MISIJON V ADELAIDI:

p. David Šrumpf OFM

Holy Family Slovenian Mission, 47 Young Ave.,
West Hindmarsh, SA 5007

Poštne pošiljke na: PO Box 156, Welland, SA 5007

Za telefonski pogovor prosimo, pokličite v

Melbourne - Kew na zgornje številke.

(08) 8121 3869, (08) 8346 9674

Email: slomission.adelaide@gmail.com

www.glasslovenije.com.au/versko-adelaide.htm.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste pomagali pri izdaji nove številke »Rafaela«.

Hvala tudi vsem, ki ste ali še boste dali svoj dar slovenski cerkvi sv. Rafaela,

kot pomoč za vzdrževanje cerkve in dvorane.

Hvala vsem sponzorjem, ki so omogočili zrebanje.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

- 3 "Dilexit nos" - "Nas je ljubil" (papež Frančišek)
- 7 "He Loved Us" (Pope Francis)
- 12 Glas avstralskih Slovencev leto dni spet na radiu (p. Darko)
- 14 VOSA Sydney Marks One Year (Jordan Covich and VOSA Team)
- 16 A čas beži, beži (s. Emanuela Žerdin FBS)
- 17 O času (Danijela Hliš)
- 18 Dolgčas in kratek čas (Cilka Žagar)
- 18 Prijateljstvo ne pozna meja (Danica Petrič)
- 19 Kaj čas pomeni zame - What Time Means to Me? (Olga Lah)
- 22 Prejem zakramentov. Naši pokojni
- 24 D. Ravljen, Šimej iz Roža, 2. del
- 28 Veliki teden in velika noč 2025
- 29 Dobrote in nasveti: Tržiška flika
- 30 Dobra volja naj velja!
- 31 Oglasi; velikonočno voščilo
- 32 Milka Stanič - 100. rojstni dan

Naslovnica:

Naše romanje k sv. Mariji od Križa,
24.5.2013.

Spodaj: Praznovanje 1. obletnice
slovenske radijske oddaje na radiu VOSA,
9.3.2025.

"DILEXIT NOS" - "NAS JE LJUBIL"

»Dilexit nos«, četrta okrožnica papeža Frančiška, je pregled izročila in se-danjosti misli »o človeški in Božji ljubezni Srca Jezusa Kristusa« ter nas vabi k prenovi pristne pobožnosti do njega, da ne bi pozabili nežnosti vere, veselja biti v njegovi službi in gorečnosti poslanstva, saj nas Jezusovo Srce spodbuja k ljubezni in nas pošilja k bratom.

»Nas je ljubil«, pravi sveti Pavel, ko se nanaša na Kristusa (Rim 8,37), da bi odkrili, da nas od te ljubezni nobena stvar »ne bo mogla ločiti« (Rim 8,39). Tako se začenja četrta okrožnica papeža Frančiška, ki je po začetku naslovljena »Dilexit nos« in je posvečena človeški in Božji ljubezni Srca Jezusa Kristusa: »Njegovo odprto srce je pred nami in nas čaka brez pogojev, ne da bi zahtevalo kakršno koli predhodno sposobnost, da bi nas lahko ljubilo in nam ponudilo svoje prijateljstvo: On nas je prvi ljubil (prim. 1 Jn 4,10). Po Jezusovi zaslugi »smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16).«(1)

Kristusova ljubezen, upodobljena v njegovem svetem Srcu

V družbi – piše papež – ki vidi, kako se množijo »različne oblike vernosti brez osebnega odnosa z Bogom ljubezni« (87), medtem ko krščanstvo pogosto pozablja »nežnost vere, veselje predanosti služenju, gorečnost poslanstva od človeka do človeka« (88), papež Frančišek predlaga novo poglobitev o Kristusovi ljubezni, ki je upodobljena v njegovem svetem Srcu in vabi k prenovi pristne pobožnosti do njega, ko nas spominja, da lahko v Kristusovem Srcu »najdemo celoten evangelij« (89). V njegovem Srcu »končno spoznamo sami sebe in se naučimo ljubiti« (30).

Zdi se, da je svet izgubil srce

Papež Frančišek pojasnjuje, da ob srečanju s Kristusovo ljubeznijo »postanemo sposobni tkati bratske vezi, prepoznati dostojanstvo vsakega človeka in skupaj poskrbeti za naš skupni dom,« k čemur nas vabi v svojih socialnih okrožnicah "Laudato si" in "Fratelli tutti" (217). In pred Kristusovim Srcem prosi Gospoda, da bi »se še enkrat usmilil te ranjene zemlje« in izlil nanjo »zaklade svoje luči in svoje ljubezni«, da bi svet, ki živi med vojnami, družbeno-ekonomskimi neravnovesji, potrošništvom in protičloveško uporabo tehnologije, mogel spet pridobiti, kar je najbolj pomembno in potrebno: srce« (31). Papež je ob napovedi priprave dokumenta na koncu splošne avdiience 5. junija, pojasnil, da bo pomagal premišljevali o vidikih »Gospodove ljubezni, ki lahko osvetlijo pot cerkvene prenove; pa tudi, da povedo nekaj pomenljivega svetu, za katerega se zdi, da je izgubil srce.« In to medtem, ko potekajo praznovanja ob 350-letnici prvega prikazovanja Presvetega Jezusovega Srca sv. Marjeti Mariji Alacoque leta 1673, ki se bodo zaključila 27. junija 2025.

Pomembnost vrnitve k srcu

Okrožnica o češčenju Presvetega Srca Jezusovega, ki se začenja s kratkim uvodom in je razdeljena v pet poglavij, je zbrala, kot je bilo napovedano junija, »dragocena razmišljanja predhodnih besedil učiteljstva in dolge zgodovine, ki sega do Svetega pisma, da bi danes

znova predložila vsej Cerkvi to češčenje, ki je polno duhovne lepote.«

Prvo poglavje, »Pomembnost srca«, pojasnjuje, zakaj se moramo »vrniti k srcu« v svetu, v katerem smo v skušnjavi, da bi »postali nenasitni potrošniki in sužnji kolesja trga« (2). To počne tako, da analizira, kaj razumemo pod »srcem«. Sveto pismo nam o njem govori kot o jedru, »ki je za vsakim videzom« (4), o mestu, kjer »ni pomembno to, kar se kaže navzven ali kar se skriva, tam smo to kar smo« (6). K srcu vodijo vprašanja, ki so pomembna: kakšen smisel želim, da bi imeli moje življenje, moje odločitve ali dejanja, kdo sem pred Bogom (8). Papež poudarja, da trenutno razvrstitev srca izvira iz »grškega in predkrščanskega racionalizma, iz postkrščanskega idealizma in iz materializma«, tako da so v veliki filozofski misli dajali prednost pojmom »razum, volja ali svoboda«. Ker niso našli prostora za srce, »se ni obsežneje razvila niti ideja o osebnem središču«, ki lahko vse poenoti, in to je ljubezen (10). Po papeževem mnenju moramo priznati, »da sem jaz moje srce, saj me ono razlikuje, me oblikuje v moji duhovni istovetnosti in me postavlja v občestvo z drugimi ljudmi« (14).

Svet se lahko spremeni, začeni s srcem

Srce je tisto, »ki združuje koščke« in omogoča »katerokoli pristno vez, saj odnos, ki ni vzpostavljen s srcem, ni sposoben preseči razdrobljenosti individualizma« (17). Duhovnost svetnikov kot sta Ignacij Lojolski (sprejeti Gospodovo prijateljstvo je vprašanje srca) in sv. Janez Henrik Newman (Gospod nas rešuje tako, da iz svojega Svetega Srca govori našemu srcu) nas uči, piše papež Frančišek, da »pred živim in navzočim Jezusovim Srcem naš um, razsvetljen od Duha, razume Jezusove besede« (27). In to ima družbene posledice, ker se svet lahko »spremeni, začeni s srcem« (28).

»Dejanja in besede ljubezni«

Dejanjem in besedam Kristusove ljubezni je posvečeno drugo poglavje. Dejanja, s katerimi z nami ravna kot s prijatelji in nam kaže, da je Bog »bližina, sočutje in nežnost«, vidimo v srečanjih s Samarijanko, z Nikodemom, s prostitutko, s prešušnico in s slepcem na poti (35). Njegov pogled, ki »preiskuje notranjost tvojega bitja« (39), kaže, da Jezus »vso svojo pozornost posveča ljudem, njihovim skrbem, njihovemu trpljenju« (40). In to tako, da »občuduje dobre stvari, ki jih prepozna v nas«, kot v stotniku, tudi če jih drugi ne poznajo« (41). Njegova najbolj zgovorna ljubezenska beseda je »pribitost na križ«, potem ko je jokal za prijatelja Lazarja in trpel na Oljski gori, zavedajoč se svoje nasilne smrti »po roki tistih, ki jih je tako ljubil« (46).

Skrivnost srca, ki je tako ljubilo

V tretjem poglavju, »To je Srce, ki je tako ljubilo«, papež spominja, kako Cerkev premišljuje in je v preteklosti premišljevala »o sveti skrivnosti Gospodovega Srca«. Pri tem se sklicuje na okrožnico Pija XII. Haurietis aquas o pobožnosti do Presvetega Jezusovega Srca (1956). Pojasnjuje, da »pobožnost do Kristusovega Srca ni češčenje organa, ločenega od Jezusove osebe«, saj mi častimo »celotnega Jezusa Kristusa, Božjega Sina, ki je postal človek, in ga predstavlja podoba, na kateri je poudarjeno njegovo srce« (48). Podoba mesenega srca, poudarja papež, nam pomaga, da v pobožnosti premišljujemo, da »ljubezen Srca Jezusa Kristusa ne obsega samo Božje ljubezni, ampak se širi tudi na

čustva človeške naklonjenosti« (61). Njegovo Srce, nadaljuje papež in navaja Benedikta XVI., vsebuje »trojno ljubezen«: zaznavno ljubezen njegovega telesnega srca »in njegovo dvojno duhovno ljubezen, človeško in božjo« (66), v čemer najdemo »neskončno v končnem« (64).

Presveto Srce Jezusovo je povzetek evangelija

Videnja nekaterih svetnikov, zlasti častilcev Kristusovega Srca – pojasnjuje papež Frančišek – »so lepe spodbude, ki lahko motivirajo in naredijo veliko dobrega«, vendar pa »niso nekaj, kar so verniki dolžni verovati, kot bi bila Božja Beseda«. Nato papež s Pijem XII. omeni, da ni mogoče reči, da to češčenje »dolguje svoj izvor zasebnim razodetjem«. »Pobožnost do Kristusovega srca je bistvena za naše krščansko življenje, v kolikor pomeni polno odprtost vere in češčenja skrivnosti Gospodove božje in človeške ljubezni, tako da lahko še enkrat zatrdimo, da je Presveto Srce povzetek evangelija« (83). Papež nas nato povabi, naj obnovimo pobožnost do Kristusovega Srca tudi zato, da se bomo lahko zoperstavili »novim pojavom 'duhovnosti brez mesa', ki se množijo v družbi« (87). K »učlovečenemu povzetku evangelija« (90) se moramo vrniti spričo »skupnosti in pastirjev, ki so osredotočeni samo na zunanje dejavnosti, na strukturne reforme brez evangelija, obsesivne organizacije, posvetne načrte, sekularizirana razmišljanja, na različne predloge, ki so prestavljeni kot neke lastnosti, ki se jih včasih skuša vsiliti vsem« (88).

Izkušnja ljubezni, »ki da piti«

V zadnjih dveh poglavjih papež opozori na dva vidika, ki ju mora »pobožnost do Presvetega Srca ohraniti združena, da bi nas še naprej nasičevala in bližala evangeliju: osebno duhovno izkustvo ter skupnostna in misijonarska zavzetost« (91). V četrtem poglavju »Ljubezen, ki da piti« ponovno bere Sveto pismo in s prvimi kristjani prepozna Kristusa ter njegovo odprto stran v »njem, ki so ga prebodli«, ki ga pripisuje sebi v prerokbi preroka knjige preroka Zaharija. Odprt vrelec za ljudi, za potešitev njihove žeje po Božji ljubezni, da »operejo greh in nečistost« (95). Različni cerkveni očetje so omenjali »rano na Jezusovi strani kot izvor vode Duha«, predvsem sv. Avguštin, ki je »odprl pot pobožnosti do Presvetega Srca kot prostor osebnega srečanja z Gospodom« (103). Postopoma je ta ranjena stran, omenja papež, »pridobivala lik srca« (109) in našteje različne svete žene, ki »so pripovedovale o doživetjih svojega srečanja s Kristusom, za katerega je bilo značilno počivanje v Gospodovem Srcu« (110). Med častilci sodobnega časa okrožnica najprej govori o sv. Frančišku Saleškem, ki svojo ponudbo duhovnega življenja predstavlja »z dvema puščicama prebodenim srcem, obdanim s trnovo krono«

Prikazanja sv. Marjeti Mariji Alacoque

Pod vplivom te duhovnosti sv. Marjeta Marija Alacoque pripoveduje o Jezusovih prikazanjih v Paray-le-Monialu med koncem decembra 1673 in junijem 1675. Jedro sporočila, ki nam je posredovano, bi lahko povzeli v besedah, ki jih je slišala sv. Marjeta: »Glej to Srce, ki je tako ljubilo ljudi in ki si ni z ničemer prizanašalo, dokler se ni izčrpalo in použilo, da bi jim izpričalo svojo ljubezen« (121).

Terezija iz Lisieuxa, Ignacij Lojolski in Favstina Kowalska

O sv. Tereziji iz Lisieuxa dokument omenja, da je Jezusa imenovala »Tisti, čigar srce je utripalo v sozvočju z mojim srcem« (134) in njena pisma sestri Mariji, ki ji pomaga, da pobožnosti do Presvetega Srca ni osredotočila »na bolečinski vidik« tistih, ki so zadoščenje razumeli kot »prvenstveno žrtev«, ampak na zaupanje »kot na najboljši dar, ki je vseč Kristusovemu Srcu« (138). Papež jezuit nekaj odlomkov okrožnice namenja tudi mestu Presvetega Srca v Družbi Jezusovi in poudari, da sv. Ignacij Lojolski v Duhovnih vajah predlaga tistemu, ki jih opravlja, da »vstopi v Kristusovo Srce« v pogovoru od srca do srca. Decembra 1871 je p. Beckx posvetil Družbo Presvetemu Srcu Jezusovemu in p. Arrupe je to ponovno storil leta 1972 (146).

Omenjeno je, da doživetja sv. Favstine Kowalske ponovno predlagajo pobožnost »z močnim poudarkom na slavnem življenju Vstalega in na božjem usmiljenju«. S tem spodbujen je tudi sv. Janez Pavel II. »svoje razmišljanje o usmiljenju tesno povezal s pobožnostjo do Kristusovega Srca« (149). Ko govori »o tolažilni pobožnosti«, okrožnica pojasnjuje, da je pred znamenji trpljenja, ki jih ohranja Srce Vstalega neizogibno, »da vernik želi odgovoriti« tudi »na bolečino, katero je Kristus sprejel, da jo bo pretrpel iz tolikšne ljubezni« (151). In prosi, »naj se nihče ne norčuje iz izrazov verne gorečnosti svetega Božjega ljudstva, ki je v svoji ljudski pobožnosti skušalo potolažiti Kristusa« (160). Kajti v »želji, da bi ga potolažili, gremo ven potolaženi« in »lahko tudi mi tolažimo tiste, ki se znajdejo v vsaki nadlogi« (162).

Pobožnost do Kristusovega srca nas pošilja k bratom

Peto in zadnje poglavje »Ljubezen za ljubezen« pogloblja skupnostno, družbeno in misijonsko razsežnost vsake pristne pobožnosti do Kristusovega Srca, ki nas v trenutku, ko »nas vodi k Očetu, pošilja k bratom« (163). Ljubezen do bratov je namreč »največje dejanje, ki jim ga lahko ponudimo, da bi vrnilo ljubezen za ljubezen« (167). Ko papež gleda na zgodovino duhovnosti, spominja, da je misijonska zavzetost sv. Karla Foucaulda naredila za »vesoljnega brata«. »Ko se je pustil oblikovati Kristusovemu Srcu, je v svoje srce želel sprejeti vse trpeče človeštvo« (179). Nato govori papež Frančišek o »zadoščenju«, kakor je pojasnjeval sv. Janez Pavel II.: »Če se skupaj darujemo Kristusovemu Srcu, 'na ruševinah, ki sta jih nakopičila sovraštvo in nasilje, bo mogoče zgraditi tako zaželeno civilizacijo ljubezni, kraljestvo Kristusovega Srca« (182).

Poslanstvo, da svet postane zaljubljen

Okrožnica s sv. Janezom Pavlom II. še omenja, da »moramo posvetitev Kristusovemu Srcu približati misijonski dejavnosti Cerkve same, ker odgovarja na željo Jezusovega Srca, da po udih svojega Telesa širi v svetu popolno predanost Kraljestvu«. Posledično bo po kristjanih »ljubezen izlita v srca ljudi, da se bo zidalo Kristusovo telo, ki je Cerkev, in se bo gradila tudi družba pravičnosti, miru in bratstva« (206). Da bi se izognili veliki nevarnosti, ki jo je poudaril sv. Pavel VI., da se v misijonih »rече in napravi veliko stvari, ne uspe pa izzvati srečnega srečanja s Kristusovo ljubeznijo,« (208), potrebujemo »zaljubljene misijonarje, ki se pustijo osvojiti Kristusu« (209).

Molitev papeža Frančiška

»Prosim Gospoda Jezusa, da bi iz njegovega svetega Srca za vse nas tekla reke žive vode, da bi zacelile rane, ki si jih zadajamo, da bi okrepile našo sposobnost ljubiti in služiti, da bi nas spodbudile, da se učimo skupaj hoditi proti pravičnemu, solidarnemu in bratskemu svetu. In to vse do tedaj, ko bomo veselo skupaj praznovali gostijo nebeškega kraljestva. Tam bo vstali Kristus, ki bo vse naše razlike uskladił z lučjo, ki nenehno vre iz njegovega odprtega Srca. Naj bo vedno blagoslovljen!« (220).

<https://www.vaticannews.va/sl/papez/news/2024-10/nas-je-ljubil-papezeva-okroznica-o-presvetem-srcu-jezusovem.html>

“HE LOVED US” - POPE’S NEW ENCYCLICAL OF THE SACRED HEART OF JESUS

»**Dilexit nos**«, the encyclical *He Loved Us* by Pope Francis focuses on the intense love of the Heart of Jesus, exploring the inseparable relationship between divine love and human love. The encyclical seeks to deepen the Church’s understanding of how Christ’s Sacred Heart reflects the boundless love of God and is the perfect model of human love.

Before I give you a summary of the five chapters, I would like to present before you some key themes of the encyclical *Dilexit nos*:

1. The Heart of Jesus as the Symbol of Divine Love: Pope Francis emphasizes that the Sacred Heart of Jesus represents God’s unconditional and merciful love for humanity. Jesus, in His human nature, reveals the divine love that seeks the salvation and well-being of every person, offering a visible and tangible expression of God’s infinite compassion.

2. The Integration of Divine and Human Love: The encyclical underscores the unity of divine love with human love in the person of Jesus Christ. Jesus’ heart shows how human emotions and affections can be sanctified by divine grace. His love for others, particularly the marginalized, reflects the depths of God’s love, and human love is lifted to a higher, more perfect expression through His example.

3. The Call to Imitate Christ’s Love: Pope Francis highlights that Christians are called to imitate the love of the Heart of Jesus in their own lives. This means cultivating a love that is both sacrificial and selfless, attentive to the needs of others, especially the poor and suffering. The encyclical encourages the faithful to look to the Heart of Christ as a model for personal and communal love.

4. The Heart of Jesus as a Source of Hope and Healing: The document also speaks about the wounded nature of human love in a broken world. The Heart of Jesus, pierced by the sins of humanity, remains a source of hope and healing for all. Through His Sacred Heart, Christ offers forgiveness, renewal, and the possibility of redemption for all who turn to Him.

5. Mercy and Compassion at the Core of Christian Mission: Pope Francis places particular emphasis on the merciful love that flows from the Sacred Heart as central to the mission of the Church. Christians are called to be ambassadors of this love, bringing Christ’s mercy to the world through acts of compassion, justice, and reconciliation.

6. Contemplation and Devotion to the Sacred Heart: The encyclical encourages the faithful to develop a deeper devotion to the Sacred Heart of Jesus. Pope Francis calls for prayer, reflection, and meditation on this divine-human love as a way of drawing closer to the heart of God and allowing His love to transform the world.

To sum up, the encyclical *Dilexit nos* invites believers to a greater understanding and imitation of the Sacred Heart of Jesus, portraying it as the ultimate example of how divine love can elevate and perfect human love, with a particular focus on mercy, compassion, and healing. It is both a theological reflection and a pastoral call to live out the love of Christ in daily life.

Chapter One: Pope Francis explores the theme of God’s love for humanity, particularly as demonstrated through the life, death, and resurrection of Jesus Christ. The title itself, *Dilexit nos* (“He Loved Us”), reflects the core message of God’s unconditional and sacrificial love.

In this first chapter, Pope Francis emphasizes that God’s love is not abstract or distant but is revealed personally and intimately through Jesus. He discusses how Christ’s in-

carnation is the ultimate expression of divine love, where God took on human nature to share in our suffering and redeem humanity from sin. Pope Francis reflects on the Eucharist as a profound sign of this love, symbolizing Christ’s continual self-giving for the salvation of the world.

Furthermore, the Pope stresses that this divine love calls Christians to a response of love toward others, especially the marginalized and poor. He invites the Church to be a reflection of God’s compassion in the world, promoting justice, peace, and solidarity, guided by the example of Christ. The chapter sets the tone for the rest of the encyclical by establishing love as the foundation of Christian life, and it highlights the mission of the Church to embody that love in service to the world.

Chapter Two: Pope Francis delves into the theme of the Church’s role as a community of love, continuing Christ’s mission in the world. The chapter builds on the concept introduced in Chapter One—God’s love for humanity—and focuses on how this love is meant to be expressed in and through the Church. Pope Francis emphasizes that the Church, as the body of Christ, is called to be a living sign of God’s love. He reflects on the importance of unity within the Church, stressing that diversity among its members should enrich rather than divide. This unity, rooted in love, allows the Church to be a powerful witness to the world of God’s plan for humanity. This chapter also addresses the need for the Church to be a community that reaches out to the peripheries—both geographical and existential (physically and spiritually). Pope Francis urges the Church to go beyond its walls to serve those who are suffering, marginalized, or excluded. He connects this mission with the teachings of the early Church, where believers shared all they had and cared for the poor, reflecting a profound solidarity rooted in Christ’s love. Moreover, the Pope highlights the importance of humility and service, especially among Church leaders. He calls for a Church that mirrors Christ’s example of humble service, washing the feet of others rather than seeking power or prestige. The encyclical challenges both clergy and laity to live out their faith in action, embracing the radical call to love one another as Christ loved us. Overall, Chapter Two stresses that the Church’s mission is to embody and extend the love of God to all people, particularly those in need, and to foster a deep sense of unity and compassion within the Christian community.

In Chapter Three: Pope Francis continues to build on the themes of love and service, but with a special focus on how this love translates into concrete action in the modern world. Pope Francis emphasizes the call to social justice, peace, and the protection of human dignity as fundamental expressions of Christian love. In this chapter, the Pope reflects on the responsibility of every Christian to contribute to the common good, guided by the Gospel values of mercy, compassion, and solidarity. He underscores the importance of addressing the various social, economic, and environmental challenges facing the world today, such as poverty, inequality, and climate change. Francis encourages the Church to be a voice for the voiceless, advocating for policies and actions that uphold the dignity of every person, especially the marginalized and oppressed.

The encyclical also highlights the Church’s mission to promote peace and reconciliation in a world marked by division and conflict. Pope Francis calls on Christians to be peacemakers, building bridges of dialogue and understanding across cultural, religious, and political boundaries. He stresses that true peace is rooted in justice and respect for human rights, and it requires active engagement in healing the wounds of society. Ad-

ditionally, the Pope addresses the need for an ecological conversion, inviting the faithful to recognize the interconnectedness of all creation and to adopt a more sustainable and responsible way of living. He reminds the Church that care for the environment is not separate from the care

for humanity but is an integral part of the love that Christians are called to embody. Chapter Three, therefore, calls for a deeply engaged and active Christian witness in the world, where love is not only a personal virtue but a force for transforming society, promoting justice, peace, and the care of creation. Pope Francis urges the Church to be a beacon of hope in addressing the global challenges of our time, grounded in the love of Christ.

Chapter Four: In this Chapter, Pope Francis centers on the theme of missionary discipleship, emphasizing that every Christian is called to actively share the love of Christ with the world. Pope Francis highlights that being a disciple of Jesus is not just about personal faith but about participating in the Church's mission to evangelize, serve, and spread the Gospel. Pope Francis points out that the heart of missionary work is love—love that reflects God's care for all people, especially the poor and vulnerable. He stresses that evangelization is not limited to preaching or formal missions; it is also lived out in everyday encounters, acts of kindness, and solidarity with others. The mission of the Church, therefore, involves both proclaiming the Good News and embodying it through actions that reflect God's love. Pope Francis also emphasizes the role of the laity in this mission. He encourages laypeople to take an active part in spreading the Gospel in their families, workplaces, and communities. He notes that the laity are uniquely positioned to bring Christ's message into everyday situations where clergy may not always have access. This chapter highlights the idea that the whole Church, not just its leaders, is responsible for the work of evangelization. Moreover, Pope Francis discusses the importance of dialogue in missionary activity, especially in today's pluralistic world. He calls for respectful engagement with people of other faiths and worldviews, fostering mutual understanding and peace. Missionary work, he argues, must always be done with humility, recognizing the dignity of all people and avoiding any form of coercion or proselytism.

Finally, the Pope reminds the Church of the need for spiritual renewal to sustain its mission. He calls for a deeper relationship with Christ through prayer, the sacraments, and the Word of God, which empowers Christians to be authentic witnesses to the Gospel. In Chapter Four, therefore, the Pope urges every Christian to embrace their role as missionary disciples, spreading the love of God through word, action, and a spirit of dialogue and humility. The chapter calls for an active, engaged Church that brings hope and love to the world through its witness.

Chapter Five: Pope Francis concludes by focusing on the future of the Church and the ongoing call to live out God's love in a changing world. The Pope reflects on the challenges the Church faces in modern times, including secularization, cultural shifts, and social fragmentation. He offers a hopeful and forward-looking vision, encouraging the Church to remain grounded in love and committed to its mission, despite the difficulties.

In this chapter Pope Francis highlights that the Church must constantly renew itself in order to be effective in its mission. He calls for ongoing spiritual, pastoral, and structural renewal, urging leaders and the faithful to be open to the guidance of the Holy Spirit. This renewal, according to the Pope, is essential for the Church to remain relevant and vibrant in the contemporary world. A key theme of this chapter is Hope. The Pope encourages Christians not to be discouraged by the

challenges or opposition they may face, but to trust in the power of God's love to transform both the Church and the world. He reminds the faithful that the Church's mission is not simply a human endeavour but is guided and sustained by the Holy Spirit. This divine assistance gives the Church the strength to continue its work, even in difficult circumstances.

Pope Francis also underscores the importance of young people in the Church's future. He calls for a renewed focus on youth, urging the Church to listen to their hopes and dreams and to encourage them to take an active role in the life of the Church. The Pope believes that young people, with their energy and idealism, are vital to the Church's ongoing mission of evangelization and service.

Furthermore, the chapter stresses the need for unity within the Church. Pope Francis warns against internal divisions, calling instead for greater collaboration and solidarity among all members of the Church—clergy, religious, and laity. He emphasizes that unity in love is what will enable the Church to be a credible witness to the Gospel in a fragmented world.

Finally, the Pope ends the encyclical with a call to prayer and reliance on the intercession of Mary, Mother of the Church. He encourages the faithful to look to Mary as a model of faith and love, who accompanies the Church on its journey and helps it remain faithful to its mission. Chapter Five, therefore, provides a hopeful and visionary conclusion, encouraging the Church to embrace renewal, remain united, and continue its mission of love and service with trust in God's guidance and the intercession of the Blessed Virgin Mary.

Conclusion

The conclusion of the text emphasizes how the social teachings of Pope Francis' encyclicals *Laudato Si'* and *Fratelli Tutti* are deeply connected to the love of Jesus Christ. By embracing Christ's love, people can foster fraternity, recognize human dignity, and work together to care for creation. In contrast to a world driven by consumerism and materialism, where worth is tied to wealth, Christ's love offers freedom from this harmful cycle, restoring the capacity for genuine love.

The text also highlights that the Church itself must be grounded in Christ's love to avoid becoming trapped in outdated structures, rigid ideas, or fanaticism. The love of Christ, symbolized by the Sacred Heart of Jesus with the never-exhausting stream from his wounded side, is the only force capable of renewing humanity and creating loving communities.

The conclusion ends with a prayer, asking Jesus to continue to pour out his love to heal the wounds caused by human actions, strengthen our ability to serve others, and inspire a journey towards a more just and fraternal world. The ultimate hope is for unity in the heavenly kingdom, where all differences are harmonized in the eternal light of Christ's love.

(<https://malankaralibrary.com/ImageUpload/15cd0bbad5289f3099dabfb664252d28.pdf>)

Moji Spomini na drago Marto Magajna

Martha Magajna was more than a friend and colleague—she was a mentor, a compassionate listener, and a source of wisdom in moments when I needed it most. I want to share my personal reflections on how profoundly she impacted me and the service I dedicate to my community today. Her passing leaves a void that can never be filled, yet her legacy—the tireless work she devoted to our community—will remain in our hearts forever. The full church at

her funeral stands as a testament to the countless lives she touched and the lasting impact she made.

Martha was deeply loved and respected by all who knew her. Her unwavering commitment to preserving and promoting Slovenian culture and language was evident throughout nearly five decades of passionate service—particularly through her work at Club Triglav Mounties, HASA NSW, and the broader Slovenian community in both Australia and Slovenia. I vividly remember my early interactions with Martha, the excitement in her eyes and her body language reflected her enthusiasm and passion for supporting her community. She was delighted by my interest in capturing and sharing Slovenian cultural life in Australia and encouraged me to assist her in documenting these moments. I can still hear her words: "I'm getting older each year, and I can't do this forever." Always with a camera in hand, she was dedicated to preserving cultural activities. Those early conversations with her were filled with warmth and encouragement, shaping the course of my own involvement in the community.

Over the years, Martha's guidance was invaluable. She regularly offered feedback on my articles for Glas Slovenije and Misli, advising me on topics and always providing encouragement. Whether she was congratulating me on a published piece or offering suggestions for improvement, her positivity and support never wavered. At every stage of my journey in serving the community, I could always count on her wisdom. I'll never forget the joy in her voice when I joined the committee at Triglav—she was thrilled and immediately offered her help and guidance with anything I needed, a testament to her generosity and unwavering support for those willing to step forward in service to the community.

Recently, I listened to an interview Martha gave to SBS Slovenian and revisited our many correspondences and the photos she took, each reflecting her deep commitment to ensuring that Slovenian culture, traditions, and language remained a vital part of our lives. She maintained a strong connection to Slovenia regularly corresponding with family and friends through her weekly Obvestila emails, which kept the community informed and connected—not just in Australia, but also in Slovenia.

When I found out Martha was in hospital, I was devastated and overwhelmed with

deep sadness. A week before she passed, I had the privilege of visiting her in hospital. Looking back, I feel incredibly fortunate to have shared that time with her. When news of her passing reached me on March 6th, I felt emotionally broken and it is still hard to process. However, I feel so lucky to have known such a talented, kind, and passionate person. Martha's legacy and long-standing presence in our lives will endure, and her remarkable service will be remembered as a pillar of the Slovenian Community in Sydney and beyond.

It was great to connect with so many people at the wake, all gathered in gratitude for an extraordinary woman whose lifelong dedication to the community touched us all. For many of us who have been part of the Slovenian community for years—if not decades—it is hard to imagine it without Martha Magajna. Her absence will be deeply felt, and things will never be quite the same without her lively and courageous spirit. But even in her absence, her influence remains. She taught us, inspired us, and left us with a legacy to carry forward. And in that way, she will always be with us.

Draga Martha, počivaj v božjem miru. Vsi te pogrešamo.

Jordan Covich

+ MARTHA MAGAJNA (25.1.1939- 6.3.2025)

Martha je še ena živa legenda v naši slovenski skupnosti, prijateljica in svetovalka mnogim, dejavna na Klubu Triglav, v naši cerkvi sv. Rafaela, na Slovenskem društvu in še kje, prostovoljka, balinarka, dolga leta predsednica arhiva HASA NSW. Neprecenljivo je njeno delo, slike, dopisovanje v Mislih in na Stičišču. "Bila je res Marta, ki je posnemala Jezusovo prijateljico, svojo zavetnico sv. Marto v Betaniji. Ni si dala počitka, šla je naproti vsakemu." (p. Darko).

VOSA Sydney marks one year: The Revival of Slovenian Radio

In times of challenge, communities often come together to find strength and solutions, and the loss of SBS Slovenian in 2023, which was heartbreaking for the entire Slovenian community, became a catalyst for such unity. In community spirit, and with a shared vision, passion, and focus on community, the community representatives gathered late in 2023 to discuss the possibility of a new radio program to fill this gap. Voice of Slovenian Australians Sydney was established in early 2024 to restore that vital connection and communication. With a strong focus on preserving Slovenian culture, language and fostering unity within the community, the program has quickly become a central hub for connecting the generations of Slovenian Australians.

Voice of Slovenian Australians Sydney was established as an official organisation to unite, connect, and inform the community with news, cultural stories, and talents, bringing a vibrant slice of Slovenia into your home every Saturday morning. The first broadcast went to air on Saturday 24th February 2024, from the 89.3 2GLF studios in Liverpool, where the Slovenian word was once again heard, on the airwaves in Sydney. Tania Smrdel, Walter Šuber, Kristine Šuber and Andrew Šuber

were present for this first show. Over the coming weeks and months, VOSA Sydney started to evolve with new team members taking on weekly responsibilities for the show and introducing new segments. Currently, the regular VOSA Sydney on-air team comprises of Tania Smrdel, Andrew Šuber, Branko Fabjančič, Kristine Šuber, Jordan Covich and Zac Limare. 2024 was an exceptional year for the radio program, filled with a vast array of captivating stories, insightful conversations, and memorable moments that resonated deeply with the team and our loyal audience.

Before the program was established, the VOSA team and community representatives felt there was a need for a small space central in the community to facilitate a studio, in addition to the on-air facility at 2GLF. The most suitable location in

the community was agreed upon to be the drama costume room at St Raphael's in Merrylands. At the start of this transformation, we found ourselves juggling renovations while producing the weekly show, recording part of the first shows, on Tania's dining room table. This project involved multiple steps and took time, but thanks to the dedication and hard work of many VOSA team members, we now have a comfortable and functional space. The purpose of this space is to provide training, record segments, and conduct interviews with guests featured on our weekly programs. With a feature wall of merchandise and state-of-the-art audio equipment, we're now able to produce high-quality content. A special thank you to the Office of Slovenians Abroad and Club Triglav Mounties, our sponsors, whose funding and support made this project possible.

In early March, the studio at Merrylands was officially opened, with approximately 150 members of the community present.

It was a proud moment for everyone who has worked tirelessly to bring the studio and organisation to life and for those who dedicate their countless hours each week to prepare and get the program to air. After Holy Mass on Sunday, March 9th, Slovenians of all ages gathered in the Father Valerijan Jenko Memorial Hall to celebrate this meaningful occasion. The event was filled with a sense of camaraderie and reflection, as the community celebrated the achievements of the past year, while looking ahead to the future. A BBQ lunch was served, along with a delicious cake courtesy of our friends at De Toni Patisserie in Frenchs Forest, on the Northern Beaches. Thank you to everyone who contributed their time and effort, whether it was helping with the lunch or volunteering in other ways, to make the day a tremendous success.

The whole VOSA team were brimming with pride and gratitude to witness so many present. MCs Tania Smrdel and Walter Šuber warmly welcomed all guests

and community members, taking the opportunity to express heartfelt gratitude to the sponsors, the dedicated VOSA team and committee, and the loyal listeners who tune in to the program each week. His Excellency Mr Marko Ham, Ambassador of the Republic of Slovenia in Canberra, briefly addressed the impact of losing SBS Slovenian, while emphasising the joy and sense of community that VOSA Sydney has brought. 89.3 2GLF Secretary, Ian Becker, highlighted the profound impact that VOSA Sydney has brought to the station since joining and gave credit to the strong cultural ties showcased through the program.

Following the speeches, the community was treated to a video presentation produced by Jordan Covich. The video took everyone on a visual journey, showcasing the story of how the organisation was founded and how the Merrylands studio came to life. It also highlighted the unforgettable moments, notable guests who had appeared on the show, and the places where VOSA Sydney made its presence known. After the video, the time had come to officially open the studio. Due to the limited capacity of the downstairs area below the hall, only special guests and community representatives were invited to attend the ceremony. The honour of cutting the ribbon was given to His Excellency Mr Marko Ham, Ambassador of the Republic of Slovenia in Canberra, with the assistance from Walter Suber, President of VOSA Sydney. This momentous occasion was livestreamed, allowing the entire community to share in the excitement, and the joyful applause that followed was truly heartwarming.

The smiles and positive energy that radi-

ated throughout the hall were undeniable, as was the spirit of togetherness and volunteerism that made this event possible. From those who had contributed countless hours of preparation leading up to the event, to the many who had been part of the program throughout the year, the success of the day stood as a testament to their dedication. It was a truly remarkable moment, one that highlighted the power of community.

Hvala vsem našim poslušalcem za nadaljnjo podporo in poslušanje naše oddaje vsak teden. Oddajo lahko v živo poslušate na naši spletni strani in preko aplikacije Community Radio Plus. Ne pozabite nas spremljati na Facebooku - 'Voice of Slovenian Australians' za vse novice iz naše skupnosti. Prav tako ne pozabite vsak teden poslati posebnih sporočil za družinskega člana ali prijatelja.

<https://893fm.com.au/show/voice-of-slovenian-australians/>

The VOSA Team

A ČAS BEŽI, BEŽI...

Kolikokrat na dan spominjamo besedo ČAS? Navadno, ko se pritožujemo: "Nimam časa!", ali, ko tarnamo: "Nimam časa za dopust, imam ogromno dela!", ali kot dober izgovor: "Joj, ravno zdaj nimam časa za tebe..." In potem pogledamo na ure, telefone in želimo dokazati, da smo govorili resnico, ker čas vendarle ne stoji, ampak teče, beži, hiti...

Ko me je gospa Danica prosila, naj napišem razmišljanje o času, sem obstala. Jaz, tako jezična, sposobna v nekaj minutah napisati vsemogoče zapise in spise, sem potrebovala kar precej časa, da bi nekaj napisala o - času. Ljudje menijo, da se bo, če se ustavijo, nekaj zgodilo, nekaj bodo zamudili, prišla bo katastrofa. V resnici seveda nič od tega ne drži, vendar jim to vedenje ne pomaga. Početi nekaj samo za užitek? Kakšna potrata časa! Razen, če je povezano s koristjo. Sv. Avguštin je čas razlagal kot gibljivo podobo negibne večnosti. Razlika med božansko večnostjo in človeško minljivostjo je narekovala predstavo o času.

Čas smo ljudje podelili v svoje okvirje in tako smo v današnjem 21. stoletju sposobni vsako minuto vedeti, koliko je ura v Sloveniji in koliko v Avstraliji. Vse kar delamo, omejimo z neko časovno pregrado, saj drugače se skoraj ni mogoče kaj dogovoriti ali organizirati.

Za mene je najbolj merodajna knjiga Sveto pismo, zato sem šla pogledat, kaj pa Božja beseda govori o času. Bila sem očarana in presenečena. Že pri zgodbi o stvarjenju sveta je pisatelj zgodovino podelil na sedem dni. Vsak dan se zgodi ena nova stvaritev, nekaj novega, neznanega, kar še včeraj ni bilo. In na koncu vsakega dne Gospod, naš Stvarnik, čudovito zatrdi: in Bog je videl in bilo je dobro. Vrhunec časa je stvarjenje človeka, ki je Božja podoba, odsev njegovega bitja in nosilec njegove ljubezni. Ko je bilo končano, je Gospod lahko izpustil stvarstvo iz svojih rok in je zato sedmi dan počival.

Ljudje so od svojega prvega znanstvenega dejanja naprej, zmeraj znova raziskovali čas, ga podelili na preteklost, sedanost in prihodnost, ga različno ocenjevali in cenili. Pravijo, da najhitreje mine čas sreče in veselja, a najdaljši je čas trpljenja in bolečine. Četudi je zmeraj enako število dni in ur, pa jih mi doživljamo zelo različno, saj jih prepojimo s svojim življenjem, svojimi dejanji in svojimi čustvi.

Zanimivo je spremljati tudi Jezusov pogled na čas. Kolikokrat je odklonil, da bi kaj povedal ali odkril v javnosti, kajti, kot sam pravi, »njegova ura še ni prišla«. Ko pa je potem pri zadnji večerji molil svojo poslovilno velikodušno molitev, je nekajkrat ponovil, da je »prišla ura«, ki jo je Oče določil, da bo poveljal Sina človekovega. Vemo, da je Bog svojega Sina poveljal po trpljenju in smrti na križu, ko je Jezus zmagovalno vstal od mrtvih na velikonočno nedeljsko jutro. Naše človeško življenje je zaznamovano z minljivostjo. Vse, kar smo in kar imamo, ne ostane za večno, ampak izgine nekam in nekje, četudi nas to boli ali nam vzbuja neskončno hrepenenje po večnosti.

Naše hrepenenje po večnosti nam je položeno v dno srca in če se že mali novorojenček z neizmerno močjo bori za sedanje zemeljsko življenje, koliko bolj tudi ljudje vseh ver, narodov in prepričanj želijo vendarle večno živeti! Če je naše 21. stoletje polno materializma, vsaj v bogatih državah, če si bolj kot vse drugo prizadevamo, da bi uživali, bili bogati in bi nam se dobro godilo, vendar nimamo moči, da bi se uspešno borili proti vsem boleznim, kaj šele proti smrti, ki prej ali pozneje obišče vsakega!

Spet grem iskat modrost Svetega pisma, kajti samo v tej sveti knjigi je jasen dokaz, da je Eden in edini Odrešenik od časa, ki nas odpelje na prag smrti, a to je naš Gospod Jezus Kristus, ki je šel skozi trpljenje in smrt v večno življenje. On nosi luč večnosti v naše temine in z njo blaži naše hrepenenje. O tem nam govorijo zadnje strani Svetega pisma, v knjigi Razodetja, ki pokaže pot skozi čas minljivosti do večnih poljan, kjer je čas le še spomin na neke dni in ure. Ljudje, ki z Jezusom stopijo skozi vrata smrti, bodo odrešeni od vseh sledi časa, ki teče in se ne zaustavi, saj tam je večnost, tam bodo gledali Božje obličje, tam "ne bo več noči in ne bodo potrebovali luči svetilke in ne sončne luči, kajti razsvetljeval jih bo Gospod Bog in oni bodo kraljevali na vekov veke" (prim. Raz 22,4).

s. Emanuela Žerdin FBS

O ČASU

Dragi rojaki, draga Danica, hvala za povabilo, da se vam pridružim in napišem par besed. O času: dolgo je bil moj sovražnik. In bila sem nezadovoljna, nikoli ga ni bilo dovolj za vse. Potem mi je pameten prijatelj rekel:

"Danijela, res je hudo, da čas lahko 'leti'. Kot letalo...a kar je super dobro, je to: da si ti njegov 'pilot'." Vidite, prijatelji, tako si nikoli več ne dovolim tarnati, da nimam časa, ampak se bolje organiziram.

Ko sem pomagala mami živeti lepo starost, sem tudi napisala pesem "Demenca je najina prijateljica", kajti s sovražnikom ne bi mogle živeti skupaj 13 let.

Ko se skupine po različnih cerkvah dobijo za molitev, je pomembno imeti mirno srce, dušo in možgane, brez jeze, sovraštva, in molitev mi pomaga do notranjega Miru. To želim vsem dragim, posebno pa Danici Petrič, dobri in pridni prijateljici že več kot 30 let. In vam vsem, rojakom po Avstraliji, in našim trem duhovnikom, patru Simonu Petru, patru Darku, patru Davidu, ki se trudijo in nam stojijo ob strani in nas obiskujejo.

Molitev za mene, je neke vrste meditacija, da se poglobim vase in se vprašam, ali dovolj pomagam drugim, in obenem ne pozabim na svoje zdravje. Moj Bog je za vse nas, ne glede na našo vero, moja vera v Boga je brez religije, a vem, da mi Bog vedno stoji ob strani. Nikoli nisem sama. Ničesar ni pretežko, ker mi pomaga. Tudi na Sunshine Coast-u imam čudovite slovenske prijatelje. In po vsej ogromni Avstraliji.

Ob vaši obletnici v Sydneyu vam vsem želim blažen mir v duši in hvaležnost do življenja, ki ga imamo. Sprejeti, in se truditi za lep DANES, ker včeraj je minil in jutri mogoče ni naš.

Lep pozdrav,

Danijela Hliš

DOLG ČAS IN KRATEK ČAS

Samo tako za kratek čas se srečamo, da nam ni dolgčas, ker čas hiti. Ni časa. Ne smemo zapravljati časa, prihraniti moramo čas, ker je življenje kratko. Moramo s časom naprej, da nas ne bo čas povozil.

Da ne bi zgubljali časa, si pišemo dnevnike in urnike. Gledamo na uro. Čas včasih drvi, ko nam je lepo, in včasih, kot da se ustavi, ko čakamo.

Žal mi je, da nimam časa, da bi prebrala vse zanimive knjige, obiskala vse dobre prijatelje in poslušala vse pametne ljudi.

Seveda bi vsi radi prihranili malo časa za kasneje. Svoje znanje in izkušnje bi radi izkoristili. A čas beži. Moram hiteti, da me ne bo čas prehitel. Tudi mladim čas beži. Vedno več informacij in podatkov se nabere, a spomin hrani samo tiste, ki so se nas osebno dotaknili z besedami ali dejanji.

Priznam, da pozabim, kako so ljudje bili oblečeni, kaj smo jedli in kakšen avto je bil.

Pred nasim časom niso merili časa. Čas ni bežal, zato ga niso lovili. Živel so za ta trenutek, ker to je vse, kar nam je dano.

Čas je trenutek, ki mi ga je Bog podaril.

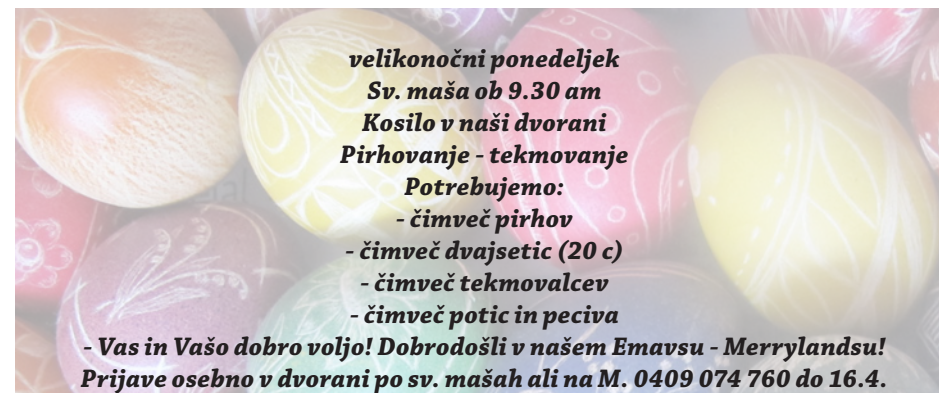
Cilka Žagar

Prijateljstvo ne pozna meja!

**Smo kot hruška v jeseni,
ki pade z drevesa in čaka,
da jo nekdo pobere,
in da jo nekomu da,
da jo poje:
da ne bo hruške
povozil čas,
kot je nas...!**

Danica Petrič

PIRHOVANJE - 21. aprila 2025

velikonočni ponedeljek
Sv. maša ob 9.30 am
Kosilo v naši dvorani
Pirhovanje - tekmovanje
Potrebujemo:
 - čimveč pirhov
 - čimveč dvajsetic (20 c)
 - čimveč tekmovalcev
 - čimveč potic in peciva
- Vas in Vašo dobro voljo! Dobrodošli v našem Emavsu - Merrylandsu!
Prijave osebno v dvorani po sv. mašah ali na M. 0409 074 760 do 16.4.

Kaj čas pomeni zame? What Time Means To Me?

Dear Danica.... Your invitation to write about 'What time means to me' has set me off on a long road of thought and self-reflection.

Time to an elderly person like me can be a mixture of looking back, appreciating the present, and thoughtfully considering the future. The meaning of time at this age is deeply personal, reflecting my unique journey through life.

Time is a source of nostalgia, with memories that are vivid and meaningful. I find myself reflecting on life achievements, family, friends, and highlights in my life. I look back on both joyful and challenging experiences, with a sense of gratitude. I am aware however that time enhances and embellishes our memories, so I must 'keep my head out of the clouds' and in reality.

As I age, I am aware that Time is also a reminder of life's finite nature, leading to deeper contemplation about what legacy will I leave my family, and how will I spend my remaining years. How can I be of service to others in my twilight years. These questions bring a desire to prioritise my time for meaningful activities and relationships.

In these twilight years I find a need to cultivate an appreciation for living in the present, to appreciate the present moments. Not think too much about the past or worry about the future. As I age, I find a need for fewer distractions or obligations, so that I can find joy in small, everyday pleasures, like connecting with loved ones, engaging in hobbies, or simply enjoying a quiet moment.

Your question has forced me to think about how my Time is being spent and what legacy I want to leave behind. I am finding that I spend a lot of time speaking to my grandchildren and hopefully passing on knowledge, values, or memories to them, as well as leaving a positive mark on the world in some way.

When I was younger, Time flew quickly But now time moves slower. There is no urgency to move from day to day. This can lead to a sense of peace. I try to embrace the slower pace as a chance to rest, and while some may wish they could reclaim their younger years, I am satisfied to reclaim time to meditate and reflect in peace.

Time for me today offers an opportunity to explore new interests, friendships, or travel. I want to make the most of the time available to me to try new things I could not do earlier in my life.

I am aware that my time is limited, and I am determined not to waste it. My life is my own and I choose to listen to my inner voice and drown out the negativity of others. I will use the remaining time thoughtfully and will have the courage to follow my heart and intuition.

The 35 to Anniversary of the Prayer Group "The Sacred Heart of Jesus" and your contribution, Danica, over 35 years is a perfect example of selfless devotion and service that offers prayer, help, support, and valuable time for the benefit to others in our community. 35 years is a time span within which a legacy has been created that is a source of pride to all its members and the wider members of the St Raphael's congregation. Congratulations! May this positive spirit live in our hearts for all time!

Draga Danica, ... tvoje povabilo, da pišem o temi »Kaj mi pomeni čas«, me je popeljalo na dolgo pot razmišljanja in samorefleksije.

Čas za starejšo osebo, kot sem jaz, je lahko mešanica pogleda nazaj, vrednotenja sedanjosti in preiščlenega razmišljanja o prihodnosti. Pomen časa v tej starosti je globoko oseben in odraža moje edinstveno potovanje skozi življenje.

Čas je vir nostalgije, s spomini, ki so živi in pomenljivi. Razmišljam o življenjskih dosežkih, družini, prijateljih in vrhuncih v svojem življenju. Z občutkom hvaležnosti se ozrem na vesele in polne izkušnje. Zavedam pa se, da čas polepša naše spomine, zato moram 'spraviti mojo glavo iz oblakov' in v resnici.

Ko se staram, se zavedam, da je čas tudi opomin na končno naravo življenja, kar vodi v globlje razmišljanje o tem, kakšno dediščino bom zapustila svoji družini in kako bom preživela preostala leta. Kako naj služim drugim v zadnjih letih? Ta vprašanja prinašajo željo, da dam prednost svojemu času za pomembne dejavnosti in odnose.

V teh letih somraka ugotavljam, da moram gojiti spoštovanje do življenja v sedanjosti, ceniti sedanje trenutke. Ne razmišljam preveč o preteklosti in ne skrbite za prihodnost. Ko se staram, ugotavljam, da potrebujem manj motenj ali obveznosti, tako da lahko najdem veselje v majhnih vsakodnevnih užitkih, kot je povezovanje z ljubljenimi, ukvarjanje s hobiji ali preprosto uživanje v mirnem trenutku.

Vaše vprašanje me je prisililo k razmišljanju o tem, kako porabljam svoj čas in kakšno dediščino želim zapustiti. Ugotavljam, da veliko časa namenjam pogovorom s svojimi vnuki in upam, da jim posredujem znanje, vrednote ali spomine ter na nek način pustim pozitiven pečat v svetu.

Ko sem bila mlajša, je čas hitro letel ... Sedaj pa čas teče počasneje. Ni nujno, da se premikate iz dneva v dan. To lahko vodi do občutka miru. Poskušam sprejeti počasnejši tempo kot priložnost za počitek, in medtem, ko si nekateri morda želijo, da bi si povrnil mlajša leta, sem zadovoljna, da si povrnem čas za meditacijo in razmišljanje v miru.

Čas zame danes ponuja priložnost za raziskovanje novih interesov, prijateljstev ali potovanj. Želim kar najbolj izkoristiti čas, ki mi je na voljo, da poskusim nove stvari, ki jih prej v življenju nisem mogla početi.

Zavedam se, da je moj čas omejen, in sem odločena, da ga ne bom zapravila. Moje življenje je moje in odločim se poslušati svoj notranji glas ter preglasiti negativnost drugih. Preostali čas bom porabila preiščleno in imela pogum, da bom sledila svojemu srcu in intuiciji.

35. obletnica Molitvene skupine 'Presveto Srce Jezusovo' in tvoj prispevek Danica, v teh 35 letih, je odličen zgled nesebične predanosti in služenja, ki ponuja molitev, pomoč, podporo in dragocen čas v dobro drugih v naši skupnosti. 35 let je časovni razpon, v katerem je nastala dediščina, ki je v ponos vsem njenim članom in širšemu občestvu Svetega Rafaela. Čestitke! Naj ta pozitivni duh vedno živi v naših srcih!

Olga Lah

PREJEM ZAKRAMENTOV

SV. KRST

NIKO DRAŽEN ELIO DESKOVIČ, sin Colina Marriotta in Stefanie Desko-
vič, rojen 22.9.2024 v Milduri, krščen 16.3.2025
pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu.

SV. BIRMA

THOMAS NOAH FISHER, sin Roberta
in Diane, r. Mikuletič, je prejel zakrament
sv. birme v župnijski cerkvi sv. Marjete
Alakok (St. Margaret Mary) v Merrylandsu
v soboto, 23.11.2024. Birmovalec je bil g.
Ron McFarlane, škofijski kancler škofije
Parramatta. - CESTITAMO!

NAŠI POKOJNI

PAVLA BERIČ, r. PAULEC

R. 19.6.1923 Limbuš
U. 14.7.2024 Gold Coast. Tam so se zbrali
k pogrebni obred. Nato je bila poko-
jnica upepeljena.

ANGELA TORJAN, r. BOŽIČ

R. 30. 11. 1925 Sabonje, ŽU Podgrad pri
Ilirski Bistrici
U. 22. 9. 2024 Blacktown, NSW, - St.
Hedwig's Village. Sv. maša 21.1.2025 v
naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu.
Po sv. maši je bila prepeljana v Slovenijo
in pokopana v domači Hrušici pri Ilirski
Bistrici 27.1.2025. Sv. mašo in pogreb
doma je vodil župnik dr. Iztok Mozetič.

CVETKA STARIHA, r. SKALA

R. 10.4.1935 Krvavčji Vrh, ŽU Semič
U. 27.11.2024 Greenwich Hospital, Pal-
liative Care, Greenwich, NSW. Pogrebni
obred 2.12.2024 v naši cerkvi sv. Rafaela v
Merrylandsu: Pokopana je na pokopališču
Macquarie Park.

NADA GOJAK, r. BERGANT

R. 7.1.1947 Maribor
U. 3.12.2024, dom starejših Uniting
the Marion, Leichardt, NSW. Sv. maša
9.12.2024 v naši cerkvi sv. Rafaela. Poko-
pana je na slovenskem pokopališču sv.
Rafaela v Rookwoodu.

DORA VODOPIVEC, r. GOMIŠČEK

R. 22.5.1925 Gorica
U. 16.12.2024 Brisbane, QLD. Pogrebni
obred 23.12.2024 v kapeli na pokopališču
Pinaroo. Na tem pokopališču je pokopana.

EMILIJA RUTAR, r. QUALIZZA

R. 15.12.1930 Polica - Polizza v Beneški
Sloveniji, župnija Srednje - Stregna (Italija).
U. 24.12.2024 Cabrini Village, Westmead,
NSW. Sv. maša 3.1.2024 v naši cerkvi
sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je
na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v
Rookwoodu.

SLAVA SAMSA, r. KOCIJANČIČ

R. 13.4.1939 Hrastovlje, ŽU Kubed (sedaj
Sočerga)
U. 6.1.2025 Braeside Hospital, Prairiewood,
NSW. Pogrebni obred 16.1.2025 v kapeli
Mother of Mercy v Rookwoodu. Nato je
bila pokojnica upepeljena.

KARLO LENARČIČ

R. 15.6.1929 Narin, ŽU Šmihel pri Pivki
U. 7.1.2025 Concord Hospital, Concord,
NSW. Sv. maša 15.1.2025 v kapeli Mother
of Mercy v Rookwoodu. Pokopan je tam na
slovenskem pokopališču sv. Rafaela.

VERA KOCIJANČIČ, r. BUTINAR

R. 15.7.1934 Pregarje
U. 25.1.2025 Greenwich Hospital - Pallia-
tive Care, Greenwich, NSW. Pogrebni obred
1.2.2025 v kapeli Mother of Mercy v Rook-
woodu. Nato je bila pokojnica upepeljena

HENRIK JURIŠEVIČ st.

R. 1.6.1938 Juršče pri Pivki, ŽU Trnje
U. 28.12.2024 Liverpool, NSW - bolnišnica.
Sv. maša 14.2.2025 v kapeli Mother of
Mercy v Rookwoodu. Pokopan je tam na

slovenskem pokopališču sv. Rafaela.

HENRIK JURIŠEVIČ ml.

R. 11.9.1959 Sydney, NSW
U. 13.2.2025 Westmead, NSW - bolnišnica.
Sv. maša 24.2.2025 v kapeli Mother of
Mercy v Rookwoodu. Pokopan je tam na
pokopališču St. John of God's Lawn.

MARIJA FABJANČIČ, r. GUSTINČIČ

R. 24.10.1937 Rjavče, ŽU Pregarje (sedaj
Hrušica)
U. 1.3.2025 Liverpool, NSW - bolnišnica.
Sv. maša 13.3.2025 v naši cerkvi sv. Rafaela
v Merrylandsu. Pokopana je na slovenskem
pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARTHA MAGAJNA, r. SMUK

R. 25.1.1939 Bevke pri Vrhniki
U. 6.3.2025 Liverpool, NSW - bolnišnica.
Sv. maša 14.3.2025 v naši cerkvi sv. Ra-
faela v Merrylandsu. Nato je bila pokojnica
upepeljena.

ANGELO DESKOVIČ

R. 13.7.1935 Dragozetiči na otoku Cresu,
Hrvaška
U. 7.3.2025 Dural, NSW. Sv. maša 17.3.2025
v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu.
Pokopan je na slovenskem pokopališču sv.
Rafaela v Rookwoodu.

GRAZIANO SMOTLAK

R. 15.12.1932 Mačkolje pri Trstu
U. 3.3.2025 Northern Beaches Hospital,
Frenchs Forest, NSW. Pogrebni obred
18.3.2025 v cerkvi sv. Janeza Krstnika,
Freshwater, NSW. Nato je bil pokojnik
upepeljen.

MITJA TOMAŽIN

R. 7.3.1969 Kranj
U. 4.3.2025 Greta, NSW. Sv. maša 22.3.2025
v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu.
Nato je bil pokojnik upepeljen.

MARIO ZADEL

R. 14.7.1936 Rojen Juršče pri Pivki, ŽU
Trnje
U. 5.3.2025. Pogrebni obred 17.3.2025 v

Woronora Memorial Parku - South Chapel.
Pokopan na tamkajšnjem pokopališču Casu-
arina Lawn.

DRAGICA VALENČIČ, r. KUŠČER

R. 1.1.1938 Borjana
U. 15.3.2025 Concord, NSW - bolnišnica.
Sv. maša 21.3.2025 v naši cerkvi sv. Rafaela
v Merrylandsu. Pokopana je na slovenskem
pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

MIRANDA TULL, r. GROPAJČ

R. 22.9.1932 Dolina pri Trstu
U. 25.3.2025 Wollongong Private Hospital.
Sv. maša 2.4.2025 v naši cerkvi vseh svetih
v Figtreeju - Wollongongu. Nato je bila
pokojnica upepeljena.

JOŽE KUČKO

R. 5.1.1943 Nedelica, ŽU Turnišče
U. 24.3.2025 Advantage Care AT Eden-
sor Gardens, Edensor Park, NSW. Sv.
maša 3.4.2025 v naši cerkvi sv. Rafaela v
Merrylandsu. Pokopan je na slovenskem
pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

STANKO ZADRAVEC

R. 18.6.1934 Maribor
U. 17.1.2025 Brisbane, QLD. Pokopan je na
pokopališču Pinaroo, QLD.

FRIDA ROSINA CELIN, r. ISKRA

R. 2.9.1937 Zabiče, ŽU Ilirska Bistrica
U. 18.2.2025 Redland Bay, QLD - bolnišnica.
Pogreb 24.2.2025 na pokopališču Hem-
mant.

*Gospod, daj jim večni pokoj.
- In večna luč naj jim sveti.
Naj počivajo v miru. Amen.*

Davorin Ravljen:

ŠIMEJ IZ ROŽA

Mladinska povest iz koroških krajev

(Mladinska Matica J. U. U., Ljubljana 1937)

2.

“Ali vam je nametlo snega kakor v hribih!” meni Matjaž, ko spet pogumno zastavlja gorjačo. Šimej pa se razgleduje s potom naokrog.

“Bo huda ta zima,” sodi oče Ravtar, - “poglejte sledove divjadi! Že nekaj srn sem srečal danes na poti, k vasem pritiskajo.”

Ob majhnem potočku teče pot, skozi gozdiček po lahнем navkreber, potem v vas. Velike hiše stojе blizu starinske cerkve, grajska pristava je tam poleg, ob njej šola z napisom Schulhaus. Kako bi le mogel človek zaznati, da tod še prebivajo Slovenci! Še bolj je pa čudno tole: kar je pravih in trdnih Slovencev, imajo večidel nemška imena. Tod so doma slovenske družine: Warmuthi, Wanderji, Grafenauerji, Flaschbergerji, Fellaherji, Zwitterji. A oni, ki so se odvrgli in se ponemčili,

so popačili tudi svoja lepa slovenska imena: Smrekar je zdaj Sommeregger, Dvornik je Dornigg, Vrhovnik je Warkonigg... Šimej bi pa le to rad vedel, ali mladina zna kaj slovensko marnovati in žbriati. Tam na robu vasi stoji pobič, si smučke pripravlja in postrani pogleduje novodošle.

“Je dobra smuka? Boš zdrknil po hribu?” - ga pobara Matjaž.

“Dro!” (“Zelo!”) - veselo grkne smučar in šine nizdol.

Na obronku nad vasjo, pod oblim hribom stoji samotna kmetija. Do nje vodi v snegu izhojena pot skozi gaj smrek in mecesnov. Hiša, pol kamenita, pol lesena, se razgleduje po dolini, ki je vsa molčeča, ko da je na robu sveta. Domačije so tam doli daleč narazen, mimo njih pa lagodno teče bistra Zilja. Onkraj doline se vzpenjajo strme Karnske Alpe.

“To so naši kraji!” - pokaže mati Marjeta radoglednemu Šimnu z roko po dolini. “To!”

“Da boš bolje vedel, Šimej,” - pripreže Matjaž, - “kadar si spet zapoješ:

‘Tam, kjer teče bistra Zilja,
ki se po dolinci zvija,
tam mi zibka tekla je,
oh, tega kraja jaz pozabim ne.’”

“Kako bi pozabila,” vzdihne mati Marjeta, “čeprav je vse prešlo v tuje roke!”

Šimnu se sredi hladnega zimskega dne ogreje srce. Živo se obnavlja v njegovem spominu, kar mu je mati že pripovedovala o teh krajih in o svoji žalostni mladosti. Daleč

doli je njen dom: široka kmečka hiša sredi sadnega drevja, veliko gospodarsko poslopje zadaj, mlin ob Zilji. Vsega tega se je polakomnila strupena tuja ženska, mačeha.

“Ne pojdeva nič pogledat na vaš dom?” vpraša Šimej, čeprav že vnaprej ve, kako bo mati odgovorila. Ve, da jo bo ranilo to vprašanje; toda otroci so vsi takšni, da vrtajo tam, kjer najbolj skeli.

“Ne pojdeva, Šimej!” odvrne mati in si otrne solzo. “Odtod si oglejva. Srečna sem, da vsaj spet enkrat vidim, kod sem se kot dekletce igrala.”

Na pragu hiše, kjer so imeli mrliča, je prišla kropilcem naproti gospodinja, visoka, sklonjena žena. V očeh se ji je brala tožna vdanost v usodo. Črna ruta, ovezana okrog glave prav tako, kakor jih nosijo žene daleč na jugu Jugoslavije, pa tudi na Goriškem, je obkrožala blago lice, na katerem so tanke gube pričale o mnogem trpljenju.

“Bogec vas primi!” pozdravi častitljiva gospodinja vsakogar, ki stopi čez prag, in mu seže v roko. Kako sladek, kako lep je ta pozdrav, ki se je kakor nikjer drugod ohranil na Koroškem, dasi je že tisoč in tristo let, odkar smo Slovenci naselili te kraje.

V prostorni izbi, na mrtvaškem odru tik ob steni in zagrnjenem oknu, počiva v črni krsti mrlič, velik mož. Vonj po svečah in redkih rožah, ki so se sredi zime razcvetele, napolnjuje izbo. Zunaj na pragu se venomer oglašajo štorkljanje novih kropilcev, ki otepajo sneg z obuval. Kar je v hiši prostora - v veži, v kuhinji in v zgornjih prostorih - povsod strežejo kropilcem, kajti taka je navada, da nihče ne sme od hiše, ne da bi bil pokrepčan s čajem ali kavo in kruhom. Marsikod zakoljejo vola ali kravo za pogostitev. In ko leže mrak po dolini, se skozi temo pomikajo lučke, kakor potujoče zvezdice. Iz Ločan in Pazer, in Napolan, Melan in Most pridejo nočevat k mrliču, pridejo ga varovat. Pričnejo se dolge molitve. V žebanju rožnih vencev in drugih molitev za pokojnika se vrstijo prečudne stare besede, ki jih Šimej še nikoli ni slišal, tudi ne od matere. Do polnoči varujejo ženske, moški potem do jutra. Ko je Šimna le jelo mraziti od bedenja, odide v gornjo sobo k materi. Tam sedi mama za mizo v družbi starih znancev, sosedov, slovenskih gospodarjev iz Ziljske doline.

“Ta je pa moj najstarejši,” se pohvali mati, ko se Šimej zdrzne na toplem.

“Oj, ta bo pa kakor smreka,” reče sosed Zavrnik. “No, ali te še niso ponemčili, še znaš po slovensko?”

“Dro!” - odreže Šimej. Starši so v pogovoru zaradi današnjega šolanja otrok na Koroškem.

“Tak pri vas, praviš, jim kar nič več ne privoščijo v šoli domače besede?” vpraša mati Marjeta sosedu Zavrniku.

“Kar nič več. Otroci mi prihajajo iz šole domov zbegani. Najprej se jočejo, ko ne razumejo nemškega učitelja, potelj se zlagoma navadijo in nazadnje moje lastne besede več ne razumejo. Še posmehujejo se: davek, kaj je to? - Štajer ali štibra se reče! In občina? To je vendar - gemajnda! ... Uboge dušice, tako jih je treba reševati za materin jezik, kakor rešujejo misijonarji zamorčke za katoliško vero. Loviti jih moramo kakor ribe, - naj le povem. Nastavljam jim ‘Naš rod’. Najprej ga postrani ogledujejo. Nezaupljivi so. Kaj bi s takim, kar je drugače zapisano, kakor se v šoli učijo!”

“Oh, ko so pa tače fletne reči notri!” reče lepo po domače Volkarjeva žena. To je ‘vada’ za otroče”...

“Potem ogledujejo slike,” nadaljuje Zavrnik, “in začno zraven črkovati. Naenkrat se

jim odpre nov svet: "saj to je vendar naša domača beseda! ... Na, pa smo vkupaj. Potem pridejo knjige na vrsto." Šimej posluša razprtih oči. Toda trepalnice so zmerom težje. Niti Matjaževo pripovedovanje o novicah iz vse koroške zemlje jih ne more več zadržati, da ne bi trudne padle čez zenico. Šimej zaspi na trdi klopi, z glavo v materinem naročju.

Nedelja je vstala siva, kakor vsi ti decemberski dnevi. Zbirajo se pogrebci, prišli so peš in z vlaki, pevci z Brnce, odposlanci iz Jugoslavije, Ziljani v lepih domačih opravah. Ženice s črnimi, široko ovezanimi rutami. Črno krsto blagoslavlja sivolas župnik. In zapoje domači pogrebno pesem, ki se poje menda samo še v teh krajih:

O, kak pesem moja danes milo se glasi,
duša omaguje, o pregrožen strah trpi.
Vse mora pustiti, žalostno se zdaj ločiti,
boste se jokali, me v čno zemljo zakopali -
Bog vas obvar', le pozabite me nikdar!

O, le ure kratke sem jaz tukaj srečen bil,
o, le malo sladke radosti sem tukaj vžil.
Zame vi molite, mi slabosti oprostite,
k Bogu gor zdihujte, me s solzami pokopujte -
Bog vas obvar', le pozabite me nikdar! - -

Znova se pod svinčenim nebom lovijo snežinke. Pod cerkvijo vodi pot daleč onkraj gozdčiča na samotno pokopališče. Šimej stopa daleč zadaj za materjo. Ona trudna odgovarja molitvam stare ženice, Šimej pa gleda v sprevodu pred seboj može in fante, večina v lovskih oblačilih. Rad bi stopal med njimi, da bi prav od blizu spoznal Ziljane, poslednje na meji slovenskega rodu! Pogrebni sprevoz se na pokopališču razsuje v črno množico, ki se zgnete okrog globokega groba. In Šimej pazno pomerja z očmi v obraz zdaj brkatega starega Ziljana, ki je košat kakor orjaški hrast, zdaj njegovega sosedu, mladega gospodarja v sivkasti opravi, pevce z Brnce, ki se jim ubrano vsipa iz grl poslovilna pesem. Ob grobu stoji visok duhovni gospod iz Celovca in govori otožni množici o možu, ki se je vse življenje trudil za koroške Slovence, ki je zanje mnogo trpel in je bil dolga leta preganjan. V svetovni vojni so ga nemčurji spravili v ječo, njegovega edinega sina pa na fronto, da je tam izkrevavel. Po vojni so nesrečnega očeta pregnali v Jugoslavijo in vendar se je vrnil v svojo drago Ziljsko dolino, da zdaj najde poslednji počitek tam, kjer počasi zamira slovenska govorica. Grob Franceta Grafenauerja - je rekel govornik ob jami - naj dobi spomenik, ki bo vedno pričeval, do kod segamo Slovenci! ...

France Grafenauer! To svetlo ime se je zdajci trdno zapisalo v srce mladega Šimna. Pogleda okrog sebe in vidi same solzne obraze. Na ljudi in na drevje in v jamo pa tako tiho, tiho naletava sneg. Votlo bobnijo grude na krsto in počasi se množica razhaja.

Na Brdu pri cerkvi pa Šimej še postane z materjo in Matjažem. Mati strmi proti svoji domačiji in vzdihne: "Bog ve, ali bom še kdaj videla te kraje!"

Ne more dogovoriti, zares jo zgrozi, da se trdneje zavije v veliko, rjavo volneno ruto. Bleda in zgrbljena stopi v starinsko farno cerkev, da vzame slovo od patrona Mihaela in da izmoli očenaš ob krstnem kamnu. Mimo cerkve gredo otroci, v kučmah in volnenih čepicah, ki so jih zvlekli čez ušesa. Živahno gostolijo po domače, po slovensko. Ko ugledajo

Šimna, tujega fanta, jo zasučejo po nemško...

"Pojdimol!" - nenadno veli Matjaž. Mati Mohorka se je v tem vrnila iz cerkve. Počasi stopajo po gazi nizdol k vlaku. Šele pozno ponoči so dosegli dom.

STRIC BOŠTJAN IZ CELOVCA

Iz šole se je vrnil Šimej drug dan popoldne truden in lačen. Tako je bil dremav po kratkih

prespanih uricah in po neurejenih vtisih iz maminih krajev, da mu je glava v toplo zakurjenem razredu nekajkrat klecnila na klop in ga je strogi učitelj okregal. Ko ga je potem izpraševal računske naloge, se je Šimnu zapletal jezik. Že tako ni bil fant kaj podkovan v nemščini, ne. Vseh šest let se je zaman trudil, da bi doumel tujo učenost v govoru in pisavi. Še manj jo je razumel iz knjig. Saj bi rad prebiral pravljice in povesti, ki mu jih je vsak teden silil učitelj v roke. Toda le bolj so ga mamile pisane slike, medtem ko se je v besedilu kar izgubljal, da naposled ni vedel, kakšne historije se mešajo v nemški knjigi. Tudi mati Mohorka je včasih slonela ob njem. Skušala mu je pomagati. Pa je sama kmalu obtičala sredi stavka - in je bilo hudo njej in sinu.

O, pri računanju se je pa Šimnu še posebej zatikal jezik. Številke od desete dalje je strašno mrcvaril, da ga je gospod učitelj z ostro besedo in še ostrejšim pogledom vedno karal, drugi otroci pa so se včasih hihitali. Seveda, nekateri so se že kar za Nemce šteli, ubogi nemčurčki iz vasi. Uh, Šimej jih še pogledati ni maral. Četokrat se je zgodilo, da je moraj Šimej za kazen opraviti doma dvakrat ali trikrat toliko nalog, kakor večina ostalih otrok. Nekaj tovarišev je pa imel Šimej, ki so z njim delili usodo in so enako trpeli zavoljo tega, ker se v vseh šestih letih niso mogli dobro naučiti nemškega pisaja in branja, govora in računanja. In vsi ti tovariši so bili z dobrih kmetij, toda daleč od šole doma: Grobnikov Štefej z Drstja, Vošpernikov Hanjžek iz Sel, Trbišnikov Francej s Hoj. Kakšni zdravi, skromni in zali fajtje! Šimej je bil teh tovarišev srčno vesel, rad jih je imel, čutil se je z njimi posebno zvezan. Pred šolo so bili zmeraj skupaj, v odmorih tudi in iz šole so še nekaj streljajev daleč šli v družbi, potem so se morali ločiti. Delo jih je klicalo, škoda! Šimej je vedel: v bližini šole so ti preprosti fantje tako skromni in plahi, kakor ptički, ki frfotajo iz gnezda na vejo in si ne vedo dalje pomagati. A zunaj v svobodni prirodi so razigrani, ko da je njihov ves prekrasni koroški svet, kolikor ga more z očmi objeti! (N. d., 10-16.)

(Nadaljevanje prihodnjič.)

VELIKI TEDEN IN VELIKA NOČ 2024

SYDNEY - MERRYLANDS - SV. RAFAEL

Nedelja, 13.4.: CVETNA NEDELJA: Blagoslov oljk in zelenja, **SV. MAŠA Z DRAMATIZIRANIM PASIJONOM ob 9.30 dopoldne.**

Velika sredo, 16.4.: KRIZMENA SV. MAŠA OB 7.30 ZVEČER.

VELIKI ČETRTEK, 17.4.: SV. MAŠA OB 5.00 POPOLDNE IN MOLITVENA URA.

VELIKI PETEK, 18.4.: OBREDI GOSPODOVEGA TRPLJENJA OB 3.00 POPOLDNE.

VELIKA SOBOTA: BLAGOSLOVA VELIKONOČNIH JEDIL OB 2.00 IN OB 5.00 POPOLDNE. POPOLDNE ČEŠČENJE JEZUSA V BOŽJEM GROBU.

VELIKONOČNA VIGILIJA IN SV. MAŠA OB 6.00 ZVEČER. Po sv. maši blagoslov velikonočnih jedil.

VELIKA NOČ: VSTAJENJSKA PROCESIJA IN SV. MAŠA OB 8.00 ZJUTRAJ. Po sv. maši blagoslov velikonočnih jedil. - Druge sv. maše v Merrylandsu ne bo, ker mašujem še v Wollongongu in v Canberri.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 21.4.: SV. MAŠA OB 9.30 DOPOLDNE. PO SV. MAŠI PIRHOVANJE V NAŠI DVORANI. Prinesite čimveč pirhov, potice in druge velikonočne dobrote za skupno mizo.

WOLLONGONG - FIGTREE - CERKEV VSEH SVETIH

CVETNA NEDELJA, 13.4.: Sv. maša z blagoslovom zelenja in pasijonom ob 4.00 popoldne. Nabirka za Cerkev v Sveti deželi. (Na veliki petek ni bogoslužja!)

VELIKA NOČ, 20.4.: SV. MAŠA OB 12.00 - OPOLDNE IN BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDIL.

CANBERRA - GARRAN - SV. PETER IN PAVEL

VELIKA NOČ, 20.4.: SV. MAŠA OB 6.00 ZVEČER IN BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDIL.

GOLD COAST, QLD

Sv. maša bo **prvo nedeljo v maju, 4.5.2025, ob 11.00 dopoldne v kapelici Marije Pomagaj v Marian Valley. Tako smo soglasno sklenili na našem prvem srečanju ob božični Božji službi, 5.1.2025. V svetem letu lahko dobimo odpustek na romarskem kraju.** Po sv. maši gremo na skupno kosilo. Naslednja sv. maša bo prvo nedeljo v avgustu (3.8.).

Romanje v Marian Valley je 2. soboto v septembru, 13.9., sv. maša ob 11.00 dopoldne in procesija s petimi litanijami h kapelici Marije Pomagaj. Po sv. maši gremo na skupno kosilo. Označimo si datum že sedaj!

Dobrote in nasveti: TRŽIŠKA FLIKA

Tržiška flika (Tržič, Slovenija) je okrogla pogača iz kvašenega testa, ki ga razvaljamo, namažemo s kislo smetano in posujemo s kumino ter soljo.

»Iz ostankov testa za kruh so v Tržiču nekaj pripravljali flike ali fličce, kot so jim tudi rekli domačini. To je tržiška različica: kvasenice, okrogle pogače iz razvaljanega kvašenega testa z namazom, ki so jo v severovzhodni Sloveniji pekli ob večjih delih in praznikih. V Tržiču so jih pripravljali iz ostankov testa in so bile sprva postna jed, kot piše Viktor Kragl v svoji knjigi Zgodovinski drobci župnije Tržič iz leta 1936 (str. 419),« so o jedi, ki se je še danes spominjajo starejši Tržičani, zapisale avtorice knjige Stare tržiške jedi, novi okusi. Knjigo so pred petimi leti sestavili v študijskem krožku Tržiška kulinarčna dediščina.

Lahko bi rekli, da je flika znani in priljubljeni pici (pizza) podobna jed, poznamo pa še en pici podoben prigrizek, to so pičiči, pravi novejši dolenski hit, ki ga prav tako morate poskusiti. (Gl. <https://odprtakuhinja.delo.si/recepti/picici-pici-podoben-prigrizek-ki-je-pravi-dolenski-hit-morate-jih-narediti>)

POTREBUJEMO: Za 4 osebe: 9 žlic moke (približno 400 g), 2–3 dl mlačnega mleka, malo olja, kocko kvasa, ščepec soli, 0,5 kg kisle smetane, kumino in sol za posip.

PRIPRAVA: Iz moke, mleka, olja, kvasa in soli umesimo gladko testo kot za pico. Oblikujemo ga v hlebček, položimo v posodo, pokrijemo in pustimo vzhajati na sobni temperaturi vsaj pol ure oziroma toliko časa, da se volumen testa podvoji.

Pečico vključimo na 180–200 stopinj Celzija.

Testo raztegnemo kot za pico in položimo v namaščen pekač. Prelijemo s kislo smetano, potresemo s kumino in soljo. Pečemo od 15 do 20 minut.

(Prim. <https://odprtakuhinja.delo.si/recepti/trziska-flika-mamljiva-pogaca-s-kislo-smetano>)

Dobra volja naj velja!

PISATELJ MARK TWAIN je med potovanjem prenočil v hotelu. Bila je soparna noč in ni mogel spati. Hotel je odpreti okno, pa ga ni mogel. Zagrabil je čevljev, razbil šipo, se ulegel in zaspal.

Ko se je zjutraj zbudil, je opazil, da je razbil ogledalo.

V NEKI ŽUPNIJI so začeli graditi novo cerkev. Župnik je povabil otroke in odrasle, tudi učence župnijske osnovne šole, da je vsak zasadil lopato v zemljo, ko so začeli kopati temelje.

Ko je učenka Anica prišla domov, je popoldne pripovedovala teti, ki je prišla na obisk: "Danes smo kopali za novo cerkev, pa je nismo našli."

ŽUPNIK JE PRI PRIDIGI govoril svojim faranom: "Za mnogo stvari moramo biti hvaležni Bogu. Poglejte, Bog hrani vse, še ptičke pod nebom."

"Res je!" se je oglašil kmet. »A z mojo koruzo!"

UČITELJ PRI ZGODOVINI sprašuje učenca: "Kdaj je bil sklenjen mir, s katerim se je končala tridesetletna vojna?"

Učenec po nekaj trenutkih molka odgovori: "Leta 1648."

"Pravilno," je dejal učitelj. "Toda, preden si odgovoril, sem slišal, da ti je nekdo prišepetaval."

Učenec mu pravi: "To je samo eden od dokazov, da se zgodovina res ponavlja!"

SEDEMLETNA PETRA je na kavču ležala na hrbtu in pela. Ko je končala pesem, se je obrnila, ležala na trebuhu in začela peti drugo pesem.

"Zakaj pa se obračaš, ko poješ?" jo vpraša mami.

"Igram se gramofonsko ploščo," je odgovorila Petra.

DOMISLICE VEROUČNIH UČENCEV

Kdo sestavlja sveto družino? Jezus, Marija in angel.

Kateri je najpomembnejši trenutek svete maše? Ko ministranti vstopijo in pozvonijo.

Kako se imenuje središče pust? Pepelnata središče.

ČLANA ŽUPNIJSKEGA SVETA (ŽPS) se pogovarjata o vrstah greha.

Prvi pravi: "Razumem, da lahko grešiš z jezikom, rokami ali nogami. Ne vem pa, kako je mogoče grešiti z nosom."

"Z nosom grešiš, ko se vtikaš v stvari, ki niso tvoje."

"Naj ti bo. - Zdaj pa mi povej, kako z nosom narediš kaj dobrega?"

"Treniraj, da boš imel nos za dobre odločitve."

V NEKI ŽUPNIJI SO IMELI MISIJON. Misijonarji so v nagovorih opozarjali na grehe in razvade. Pevke na koro so pozorno poslušale in polglasno komentirale. Ko je pridigar govoril o razsipništvu, reče ena: "Zlate besede!" Ko je govoril o laži, druga doda: "Lepo povedano." Tretja se oglasi: "Pravilno!"

Ko je na koncu ošvrknil še obrekovanje in babje čenče, so se vse tri glasno začudile: "Le na koga leti?" :)

REVIJE, KI JIH TOPLO PRIPOROČAMO ZA BRANJE

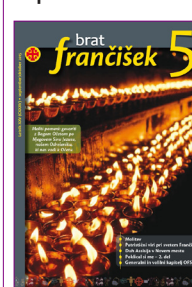

MISLI, izhajajo že 73. leto. List je ogledalo slovenskega življa v Avstraliji. Celoletna naročnina je \$60. **Naslov:** MISLI, P.O. Box 3200, Kew VIC. 3101; ☎ (03) 9853 7787; **e-mail:** slomission.misli@gmail.com <http://glasslovenije.com.au>

DRUŽINA, ki je na razpolago v cerkveni veži, prihaja po letalski pošti. Cena izvoda je \$ 4.

Naslov: »Družina«, Krekov trg 1, p.p.95, 1001 Ljubljana, Slovenija;

☎ 0011 386 1 360 2830; <http://www.druzina.si>

BRAT FRANČIŠEK, je glasilo Frančiškovega svetnega reda v Sloveniji (FSR). Revija izhaja šestkrat letno. Letna naročnina je \$35. **Naslov:** Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, ☎ 0011 386 1 242 9300, **fax** 0011 386 1 2429 313

SLOVENSKA DIPLOMATSKA PREDSTAVNIŠTVA

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE V CANBERRI:

Veleposlanik: g. Marko Ham
(02)6290 0000, fax: (02)6290 0619.
Poštne pošiljke: Embassy of the Republic of Slovenia, 26 Akame Circuit, O' Malley, ACT 2606. <http://canberra.veleposlanistvo.si>

V QLD: dr. Jurij Karlovšek, M.
+61410668462

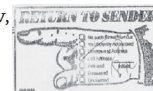
E: slovenian.consulate.qld@gmail.com

0409 074 760

Pomoč bolnikom in umirajočim

SPREMEMBA NASLOVA

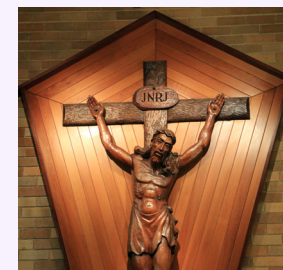
Če se preselite na drugi naslov, Vas prosimo, da nam takoj sporočite vaš novi naslov. Prav tako sporočite spremembo telefonske številke, e-maila in drugo.

VELIKA NOČ 2025

"Vstali Gospod Jezus Kristus, sprejemaš nas skupaj z našim srcem, s takšnim, kakršno je. Zakaj bi čakali, da se naše srce spremeni, preden se napotimo k tebi? Saj ga ti preoblikuješ. Z našim trnjem netiš ogenj. Skozi odprto rano v nas priteka tvoja ljubezen. In prav iz teh ran požene občestvo s tabo. Tvoj glas razsvetli našo noč in v nas se odpro vrata vere." (br. Roger iz Taizeja)
Gospod je res vstal: zame, zate, za Vas, za vse nas! Vstanimo tudi mi!

Vesela Aleluja 2025! p. Darko in rojaki

MILKA STANIČ - 100. ROJSTNI DAN (18.2.)

Elizabeta Kociper, Danica Petrič, Ljubica Sušanjin in p. Darko Žnidaršič smo obiskali Milko na domu. Teja in Ivo Bavčar sta ji voščila po telefonu, prav tako njeni domači, sorodniki, drugi rojaki in znanci. Pisala sta ji tudi kralj Charles in kraljica Camilla.

Sebenje pri Trziču, pogled na sončno polje in na Triglav.